

Disney · PIXAR

**THE GOOD
DINOSAUR**

HET VERHAAL VAN DE FILM

1

65 miljoen jaar geleden was het heerlijk rustig op aarde. Het was een dag als vele anderen. Een groep dinosaurussen stond onverstoord te eten op een prachtig, groen veld. Onder het zachte licht van de grote maan kauwden ze op varens, takjes en bladeren.

Maar in de donkerste diepten van de ruimte, ver weg van de dinosaurussen, was het allesbehalve rustig. Een enorm rotsblok vloog op miljoenen kilometers afstand van de aarde met een veel grotere snelheid dan de andere rotsblokken in de asteroïdengordel. Het raakte een grote rots, die op zijn beurt een nog grotere rots raakte. De asteroïde begon af te dalen naar de aarde. Ze brandde toen ze de atmosfeer binnenkwam en leek recht op de blauwe aarde te gaan neerkomen. Ze ging sneller en sneller, kwam dichterbij de aarde, totdat...
WOEEEEESJ!

De enorme vuurbal scheerde vlak langs de aarde. Het was *nét* geen botsing!

Op de aarde stopten de dinosaurussen even met kauwen en keken naar de felle zilverkleurige lichtstreep

aan de donkere hemel.

Daarna gingen ze weer verder met kauwen op hun blaadjes.

Miljoenen jaren later was de wereld veranderd. De aarde en de dinosaurussen die er leefden, waren niet meer dezelfde. Twee apatosaurussen waren aan het werk op een boerderij die naast een rivier lag, aan de voet van een bergketen met drie bergtoppen, die het Hoektandgebergte heette.

Henry en Ida werkten hard op het veld en produceerden net genoeg voedsel om de winter door te komen. Hun boerderij liep uitstekend en al snel hadden ze een gezin.

Op een vroege ochtend was Henry buiten met klusjes bezig. Met zijn mond en lange nek besproeide hij de maisvelden met water. Toen hoorde hij Ida roepen: 'Henry! Het is zover!'

Ida en Henry keken naar de eieren die gezellig bij elkaar op het grote nest lagen. Alle drie de eieren waren glad en wit, maar een van de eieren was een stuk groter dan de andere twee. Ze namen aan dat daar het grootste en sterkste kind uit zou komen. Ida en Henry droomden over de kleine dinosaurussen die al zo lang in die prachtige eieren groeiden. Het was moeilijk te bevatten dat het wachten bijna voorbij was. Vol verwachting keken ze naar een van de kleinere eieren dat een beetje in beweging kwam. Er kwam nog meer beweging in. En toen... ontstond er een kleine opening in het ei.

Krak. Krak. Krak!

De schaal brak open en een vrouwtjesdinosaurus stak haar hoofd uit de schaal, als een klein zonnestraaltje. De bovenkant van het ei viel op de grond. De babydinosaurus probeerde hem te pakken, maar ze verloor haar evenwicht en viel om. Mama en papa giechelden om hun schattige dochter.

Papa wilde de eierschaal optillen, maar de kleine dinosaurus was nergens te zien! Eerst was hij bezorgd, maar toen hoorde hij een ontzettend lief lachje.

Vanuit het niets zat ze op moeders rug en maakte ze een piepend brulgeluid terwijl ze over mama's lange nek gleeed. Mama pakte haar baby bij de staart voordat ze op de grond viel.

'Kleine deugniet,' zei mama vertederd.

De babydinosaurus lachte.

'Hallo, Libby,' zei mama.

Toen begon het andere kleine ei in beweging te komen.

Krak!

Aan de bovenkant van de eierschaal verscheen een barst. Er kwam nog meer beweging in totdat... Pok! Een voetje duwde tegen de schaal en stak toen naar buiten!

Pok!

Pok!

Pok!

Eén voor één staken nog drie voeten door de schaal,

recht naar buiten. Het ei rolde om en de vier pootjes stampden rond totdat ze tegen een stuk hout botsten. De eierschaal brokkelde af en een stevig dinosaurus-mannetje, met de bouw van een tank, keek naar papa en mama. Zijn hoofd was groot voor een baby-apatosauros en leek bovenop zijn lange nek te balanceren.

‘Hallo, Buck,’ zei papa trots. De kleine dinosaurus pakte een stok en begon ermee op zijn vaders been te slaan. ‘Hij heeft jouw ogen,’ zei papa tegen mama.

Mama en papa keken naar het grootste ei. Ze wachtten en wachtten, klaar voor de komst van hun laatste kindje, maar er gebeurde niets.

Buck kwam plotseling tevoorschijn en begon met een grote stok tegen het enorme ei te slaan.

Papa kwam er meteen tussen. ‘Hé, laat dat, jij kleine deugniet,’ zei hij.

De bovenkant van het ei scheurde langzaam. Mama en papa bogen voorover. ‘Kijk dan, dat moet wel een stoere bink zijn,’ zei papa opgewonden.

Krak!

Het ei ging open en de bovenkant viel eraf. Beide ouders hielden hun adem in, maar er gebeurde verder niets. Er kwam geen kleine dinosaurus tevoorschijn. Ze leunden voorover, keken in het ei en zagen daar, opgerold onderin het ei, de schattigste dinosaurus die ze ooit hadden gezien!

Papa haalde de bovenste helft van de eierschaal eraf. De kleine dinosaurus keek hen angstig aan.

‘Hallo, Arlo,’ zei papa, die probeerde de kleine apatosaurus het ei uit te laten komen. Maar Arlo kwam niet in beweging. Zijn armen en benen waren gespreid en hielden de binnenkant van de schaal stevig vast. Hij had geen behoefte om uit het ei te komen.

‘Kom er maar uit,’ moedigde papa hem aan.

Arlo kwam langzaam naar voren en beefde van angst.

‘Kijk nou toch,’ zei papa met een vertederde glimlach.

Arlo viel voorover en kwam plat op zijn gezicht terecht met zijn achterlijf in de lucht gestoken. Buck greep zijn kans en sloeg met een stok op Arlo’s kont.

‘Buck!’ zei papa boos.

Buck snelde weg en stoeide verder met Libby. Arlo keek even naar hen en besloot toen mee te doen. Eerst was hij nerveus, maar toen hij op stoom kwam, begon hij het leuk te vinden om rond te rennen met zijn broer en zus.

Uiteindelijk renden de drie kleine dinosaurussen helemaal naar de deur, waar ze tot stilstand kwamen door het uitzicht. Hun ogen gingen wagenwijd open toen ze naar de grote, kleurrijke buitenwereld keken. Ze zagen een grote bergketen en velden die zich kilometers lang leken uit te strekken.

‘Dat is het Hoektandgebergte. En dat is ons land,’ zei papa tevreden. ‘En op de boerderij doen we alles samen.’

Libby en Buck leken meteen enthousiast over de boerderij en de mogelijkheden die voor hen in het verschiep lagen. Maar Arlo was overdonderd en van zijn stuk gebracht door al die nieuwe en onbekende dingen. De kleine dinosaurus beefde een beetje toen hij naar de grote wereld keek die voor hem opdook.

2

Toen ze vijf jaar oud waren, werd van Buck, Libby en Arlo verwacht dat ze hielpen op de boerderij. Libby en Buck deden altijd hun klusjes en maakten veel lol tijdens het werk. Libby vond het leuk om Buck zo te bespelen dat hij haar werk voor haar deed.

Toen ze een keer geen zin had om de gewassen water te geven, verstopte ze zich tussen de hoge planten met haar mond vol water. Toen Buck in de buurt kwam, richtte ze en... spoot het water zo in zijn gezicht! Libby rende snel het veld in en lachte hysterisch om haar geschrokken broer.

Buck was uit op wraak. Hij rende terug naar het water en vulde zijn enorme mond. Libby stak haar hoofd door de planten heen, stak haar tong naar hem uit en verdween toen weer uit het zicht.

Buck probeerde haar te raken, maar besproeide het hele veld. Toen Libby zag dat alle gewassen water hadden gekregen, rende ze het veld uit. Toen Buck haar inhaalde, had hij bijna geen water meer over. Uiteindelijk kon hij maar een paar druppeltjes over

haar heen sproeien.

Met een grote glimlach op haar gezicht riep Libby: ‘Mama, ik heb het veld besproeid!’

Ze draaide zich om naar haar broer. ‘Bedankt Buck,’ zei ze plagend.

Libby grijsde toen Buck met tegenzin aan zijn werk begon.

Maar met Arlo ging het er heel anders aan toe. Hij had moeite om zijn plek te vinden. Het hielp niet dat hij kleiner was dan zijn broer en zus, maar Arlo’s grootste probleem was dat hij bang was. Hij was bijna altijd voor alles bang. Hij had er echt last van. Zelfs de simpelste klusjes werden daardoor moeilijk.

Op een ochtend hielp mama Arlo om zich klaar te maken voor een van de klusjes waar hij tegen opzag: de hanen voeden. Hij haatte de vogels. Ze maakten verschrikkelijke geluiden en hij wist zeker dat ze zo in zijn voet zouden prikken met hun scherpe, kromme snavels. En hoe ze naar hem keken met hun koude, zwarte ogen, was het net alsof ze verschillende manieren bedachten om hem aan stukken te pikken. Hij kreeg al rillingen als hij aan hen dacht.

‘Mag ik niet wat anders doen, mama?’ vroeg Arlo.

Mama glimlachte, hing de mand met maiskolven om zijn nek en duwde hem zachtjes met haar grote staart.

‘Ga nu maar,’ zei ze. Met tegenzin ging Arlo alleen op weg.

Toen hij bij de kippenren met het hek eromheen

kwam, ging hij langzamer lopen. Hij had een hekel aan alle geluiden die deze verschrikkelijke vogels maakten, maar er hing nu een stilte die nog veel enger was. Stil en voorzichtig keek hij naar binnen en vroeg zich af waar ze waren.

Toen schrok hij van iets dat hij in het gras hoorde ritselen, sprong hij op en liet wat voedsel op de grond vallen.

‘Wie is dat?’ vroeg Arlo, terwijl hij in de richting van het geluid keek. Hij strekte zijn nek uit en zag Jonas, een kuiken dat vastzat in het onkruid. Opgelucht ging Arlo omlaag om hem te helpen. Hij haalde de stukken onkruid er een voor een af.

Terwijl hij Jonas bevrijdde, krasten een paar grote, oude, lelijke klauwpoten in de grond naast hem.

Skraak!

Het was Henrietta, de enge moeder van Jonas!

Arlo schreeuwde toen Henrietta hem wegjoeg. Van elk geluid dat ze krijste en schreeuwde werd Arlo doodsbang.

‘Aaahhhhhh!’ riep Arlo, terwijl hij dekking zocht.

In alle paniek rende hij naar de silo waar papa, mama, Libby en Buck werkten. Papa rolde hem op in zijn staart. Het was zijn favoriete schuilplek.

Toen rolde papa zijn staart uit en keek omlaag naar Arlo.

‘Is er iets?’ vroeg hij rustig.

‘O, dat?’ zei Arlo, terwijl hij probeerde zijn angst te verbergen. ‘Dat was niets, je kent Henrietta.’